

SEMİHA' NIN BİRİKİMİ

Ahmet şehrin küçük bir kasabada yaşıyordu. Gücü ve cesaretiyle kasabada çok ünlüydü. Bir tüccardı. Çok lüks bir yaşamı vardı ve iyi bir servete sahipti. Cömertliği ve misafirperverliği nedeniyle evi her gün arkadaşlarıyla dolup taşardı. Her akşam toplantılar yapılır yiyip içilirdi. Eşi Semiha Hanım ise akıllı, güzel ve marifetli bir kadındı. Semiha Hanım da misafirleri sevse de bu durumdan pek memnun değildi. Eşinin arkadaşlarına çok güvenmesinden ve her akşam onları davet edip israf etmesinden şikayetçiydi. Eşine “ İşlerin tersine giderse o gün hiçbir dostun yanında olmaz. Bu yüzden israf etmemeli ve birikim yapmalıyız. İş işten geçtikten sonra pişman olmanın bir faydası var mı ?” derdi.

Günler geçti. Ahmet hasta oldu ve hastaneye kaldırıldı. Artık çalışamaz oldu. Harcamaları iyice arttı. Ve Ahmet'in serveti gün geçtikçe tükeniyordu. Eşi Semiha Hanım'ın dediği gibi olmuştu. Ahmet'in arkadaşlarının hiçbiri yanında değildi. Semiha Hanım bu durumun yaşanacağını bildiği için daha önceden birikim yapmıştı. Semiha Hanım eşine şöyle dedi:

_ Merak etme Ahmet! Bunca zamandır bana verdiğin harçlıklardan tasarruf ettim ve birikim yaptım. Sana daha önce söylemişim. İsraf etmek cömertlik değildir.

Ben, hayatın verdiği zorlukları kabullenmeyip elimin emeği gözümün nuru, annemden bana yadigar kalan örgüleri, iğne oyalarını ve sıcacık patikleri örerek hayatıma dokunmuş yaptım. Her günilmekilmek dokudum onları. Her dokumamda daha çok bereketlendi sanki. İlk başta az gelen çalışmalarımın, senenin sonunda artık ihtiyacımızı karşılayacak düzeye ulaşmıştı.

Anladım ki hayatta kendimiz için yaptığımız küçük dokunuşlar hiç de azımsanmaması gereken şeylermiş. İnsan az da olsa kendisi için birikim yapmalıymış. Kenara attığımız üç beş kuruş değersiz gibi görünebilir ama gün gelir çığ gibi büyüyebilir.

Atalarımızdan da bize yadigar kalan nesilden nesile aktarılan şu atasözünün de söylediği gibi “ **Birer birer bin olur, Damlaya damlaya göl olur.**”

Selin Öztürk

11/D 734